

sikre men ikke gennemtvinge fjendtlighederens ophør.

Den *vestlige* holdning, som har været fastholdt siden, er den, at Sikkerhedsrådet vel ifølge art. 24 har et primært, men ikke udelukkende, ansvar for fredens opretholdelse, og at generalforsamlingen ikke er afskåret fra at gribe ind, hvis politiske modsætninger i Rådet hindrer dets virksomhed, så længe der ikke er tale om iværksættelsen af de i FN-pagtens kap. VII forudsete tvangsmæssige foranstaltninger mod en aktuel eller potentiel fredsbryder. Kernen i de fredsbevarende foranstaltninger er netop — til forskel for tvangsforanstaltningerne i henhold til kap. VII — medlemslandenes frivillige deltagelse og værtslandets samtykke. At pagten ikke udtrykkelig omtaler fredsbevarende foranstaltninger, betyder ikke, at disse er pagtstridige; tværtimod kan deres hjemmel findes i art. 14, hvorefter generalforsamlingen kan foreslå forholdsregler til en fredelig ordning af enhver situation, og UNEF kan i henhold til art. 22 anses for et hjælpeorgan under forsamlingen.

8. *Congo-styrken* (ONUC) blev, i modsætning til UNEF, oprettet i henhold til en Sikkerhedsrådsbeslutning i juli 1960.

Sovjetunionen stemte for tre af de resolutioner i Sikkerhedsrådet, hvorved ONUC blev oprettet, og generalsekretærens bemyndigelse til at yde Congo militær bistand blev givet eller fornyet. Medens ONUC således efter sovjetisk opfattelse blev lovligt oprettet, var operationens gennemførelse derimod ikke pagtmedholdelig, især fordi generalsekretæren havde holdt stormagterne uden for sammensætningen af ONUC, hvilket hævdedes at være i strid med pagtens kap. VII, art. 48, og fordi generalsekretæren under udførelsen af operationerne traf afgørelser uden om Sikkerhedsrådet og angiveligt gik kolonialisternes ærinde. Den stigende utilfredshed med operationernes udførelse førte til sovjetiske veto'er mod to resolutionsudkast, fordi disse ikke udtrykkeligt tog parti for premierminister Lumumbas regering, samt til sovjetisk abstention på en resolution, der efter Lumumbas død opfordrede FN til at søge at hindre borgerkrig i Congo. *Sovjetunionen* stemte imod sagens henvisning til generalforsamlingen i medfør af „Uniting for Peace“-resolutionen under debatten om

generalsekretærens fjerde rapport i september 1960, og USSR og de øvrige kommunistlande har stemt imod alle resolutioner om Congo i generalforsamlingen.

Frankrig har afstået under alle afstemninger om ONUC i Sikkerhedsrådet og generalforsamlingen på grund af store betænkeligheder ved FN's indgriben i et medlemslands indre anliggender. Desuden er det Frankrigs opfattelse, at eftersom ONUC ikke blev oprettet i henhold til pagtens kap. VII, må alle resolutioner i sagen sidestilles med rekommandationer, der kun kan forpligte de stater, der har accepteret dem. Dette princip er ikke blevet ændret ved „Uniting for Peace“-resolutionen (som Frankrig gav sin tilslutning under vedtagelsen i 1950).

De øvrige *vestlige* lande står på det standpunkt, at Congo-operationerne er lovligt påbegyndt og gennemført, idet de hævdes ikke at falde ind under pagtens kap. VII.

9. Med hensyn til *finansieringen* af FN's fredsbevarende foranstaltninger bemærkes, at der ikke indtil 1956 har været oprettet særlige konti for sådanne foranstaltninger (hvilket i praksis vil sige for forskellige observatørgrupper), men disse er blevet finansieret over det sædvanlige budget i henhold til den almindelige bidragsskala. Først for UNEF og ONUC er der oprettet særkonti på grund af de store omkostninger, der er og var forbundet med disse operationer (ca. 20 og 120 mill. \$ om året).

For UNEFs og ONUCs vedkommende har generalforsamlingen pålignet alle medlemslande et vist grundbeløb i overensstemmelse med det ordinære budgets bidragsskala, medens udviklingslandene for det overskydende beløb har opnået nedslag på mellem 50 og 80 pct. Det derved opståede underskud er forudset dækket ved frivillige bidrag fra industrilandene. Alle udgiftsresolutioner er blevet vedtaget i overensstemmelse med art. 17 og godkendt med mere end det ifølge art. 18 nødvendige $\frac{2}{3}$ flertal.

Østblokken har lige fra UNEFs og ONUCs oprettelse stemt imod finansieringsresolutionerne og nægtet at yde bidrag til operationerne med den begrundelse, at da de var ulovligt iværksat eller gennemført, og da operationsudgifterne ikke var vedtaget af Sikkerhedsrådet efter kap. VII, kunne der